

- 3) Pääasian kaltaisessa tilanteessa kansallisen tuomioistuimen on jätettävä soveltamatta kaikkia sellaisia kansallisia oikeussääntöjä, jotka ovat ristiriidassa EY 43 artiklan kanssa.

(¹) EUVL C 89, 19.3.2011.

Unionin tuomioistuimen tuomio (suuri jaosto) 5.9.2012 (Cour d'appel d'Amiensin (Ranska) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — Joao Pedro Lopes Da Silva Jorgea koskeva eurooppalainen pidätysmääräys

(Asia C-42/11) (¹)

(Poliisiyhteistyö ja oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa — Puitepäätös 2002/584/YOS — Eurooppalainen pidätysmääräys ja jäsenvaltioiden väliset luovuttamismenettelyt — 4 artiklan 6 alakohta — Eurooppalaisen pidätysmääräyksen harkinnanvarainen kieltäytymisperuste — Täytäntöönpano kansallisessa oikeudessa — Kiinni otettu henkilö, joka on pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion kansalainen — Vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanoa varten annettu eurooppalainen pidätysmääräys — Jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan eurooppalainen pidätysmääräys voidaan jättää panematta täytäntöön ainoastaan silloin, kun etsinnän kohteena ovat henkilöt, joilla on tämän jäsenvaltion kansalaisuus)

(2012/C 331/07)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Cour d'appel d'Amiens

Pääasian asianosainen

Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Oikeudenkäynnin kohde

Ennakkoratkaisupyyntö — Cour d'appel d'Amiens — Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS (EYVL L 190, s. 1) 4 artiklan 6 kohdan ja SEUT 18 artiklan tulkinta — Vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanemiseksi annettu eurooppalainen pidätysmääräys — Jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan eurooppalainen pidätysmääräys voidaan jättää panematta täytäntöön ainoastaan silloin, kun etsinnän kohteena ovat henkilöt, joilla on tämän jäsenvaltion kansalaisuus — Kansalaisuuteen perustuva syrjintä

Tuomiolauselma

Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn neuvoston puitepäätöksen

2002/584/YOS 4 artiklan 6 alakohtaa ja SEUT 18 artiklaa on tulkittava siten, että vaikka jäsenvaltio voi saattaessaan mainitun 4 artiklan 6 alakohdan osaksi kansallista oikeusjärjestystään päättää rajoittaa tilanteita, joissa kansallinen täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomaisena voi kieltäytyä luovuttamasta tämän säännöksen soveltamisalaan kuuluvaa henkilöä, se ei voi sulkea ehdottomasti ja automaattisesti soveltamisalan ulkopuolelle sen alueella oleskelevia tai vakinaisesti asuvia muiden jäsenvaltioiden kansalaisia riippumatta heidän siteistään kyseiseen valtioon.

Ennakkoratkaisupyyntöä esittäneen tuomioistuimen on ottamalla huomioon kansallinen oikeus kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksytyjä tulkintatapoja tulkittava kansallista oikeutta mahdollisimman pitkälle puitepäätöksen 2002/584 sanamuodon ja päämäärän mukaisesti taatakseen tämän puitepäätöksen täyden tehokkuuden ja päätyäkseen ratkaisuun, joka on sillä tavoitellun päämäärän mukainen.

(¹) EUVL C 103, 2.4.2011.

Unionin tuomioistuimen tuomio (suuri jaosto) 5.9.2012 (Bundesverwaltungsgerichtin (Saksa) esittämät ennakkoratkaisupyyntöt) — Saksan liittotasavalta v. Y (C-71/11) ja Z (C-99/11)

(Yhdistetyt asiat C-71/11 ja C-99/11) (¹)

(Direktiivi 2004/83/EY — Määrittelyä pakolaisiksi tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitseviksi henkilöiksi koskevat vähimmäisvaatimukset — 2 artiklan c alakohta — Pakolainen — 9 artiklan 1 kohta — Vainoksi katsottavien tekojen käsite — 10 artiklan 1 kohdan b alakohta — Uskonto vainon syynä — Vainon syynä vainoksi katsottavien tekojen välinen yhteys — Uskonnolliseen ahmadiyya-yhteisöön kuuluvat Pakistanin kansalaiset — Pakistanin viranomaisien toimet, joilla evätään oikeus uskonnon julkiseen tunnustamiseen — Riittävän vakavat toimet, jotta asianomaisella voi olla perusteltua aiheutta pelätä joutuvansa uskontoon perustuvan vainon kohteeksi — Tosiseikkojen ja olosuhteiden tapauskohtainen arviointi — 4 artikla)

(2012/C 331/08)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisuja pyytänyt tuomioistuin

Bundesverwaltungsgericht

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Saksan liittotasavalta

Vastaja: Y (C-71/11) ja Z (C-99/11)

Muut osapuolet: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht ja Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Oikeudenkäynnin kohde

Ennakkoratkaisupyynnöt — Bundesverwaltungsgericht — Kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelyä pakolaisiksi tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitseviksi henkilöiksi koskevista vähimmäisvaatimuksista sekä myönnetyn suojelun sisällöstä 29.4.2004 annetun neuvoston direktiivin 2004/83/EY (EUVL L 304, s. 12) 2 artiklan c kohdan ja 9 artiklan 1 kohdan a alakohdan tulkinta — Pakolaisaseman myöntämisen edellytykset — Vainoksi katsottavan teon riittävä vakavuus — Pakistanin viranomaisten toimet, joilla pyritään rajoittamaan uskonnollisen ahmadiyya-yhteisön toimintaa

Tuomiolauselma

1) Kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelyä pakolaisiksi tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitseviksi henkilöiksi koskevista vähimmäisvaatimuksista sekä myönnetyn suojelun sisällöstä 29.4.2004 annetun neuvoston direktiivin 2004/83/EY 9 artiklan 1 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, että

— jokaista uskonnonvapautteen puuttumista, jolla rikotaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan 10 artiklan 1 kohtaa, ei voida pitää kyseisessä direktiivin säännöksessä tarkoitettuna ”vainoksi katsottavana tekona”

— kyseisen vapauden ulkoiseen ilmaisemiseen puuttuminen voi olla vainoksi katsottava teko ja

— sen arvioimiseksi, voiko uskonnonvapautta koskevaan oikeuteen puuttuminen, jolla rikotaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan 10 artiklan 1 kohtaa, olla vainoksi katsottava teko, toimivaltaisten viranomaisten on tutkittava asianomaisen henkilökohtaisten olosuhteiden perusteella, altistuuko asianomainen sen vuoksi, että hän käyttää tätä vapautta alkuperämaassaan, todelliselle vaaralle siitä, että hän joutuu esimerkiksi syytteenpanon kohteeksi taikka epäinhimillisen tai halventavan kohtelun tai seuraamuksen kohteeksi jonkin direktiivin 2004/83 6 artiklassa tarkoitettujen toimijan taholta.

2) Direktiivin 2004/83 2 artiklan c alakohtaa on tulkittava siten, että hakijalla on perusteltua aihetta pelätä joutuvansa vainotuksi, kun toimivaltaiset viranomaiset hakijan henkilökohtaisten olosuhteiden perusteella arvioivat, että on kohtuullista olettaa, että hän palatessaan alkuperämaahansa harjoittaa uskonnollista toimintaa, joka altistaa hänet tosiasialliselle vaaralle joutua vainotuksi. Pakolaisaseman myöntämistä koskevaa hakemusta tapauskohtaisesti arvioidessaan viranomaiset eivät voi kohtuudella edellyttää, että hakija luopuu tästä uskonnollisesta toiminnasta.

Unionin tuomioistuimen tuomio (suuri jaosto) 5.9.2012 (Upper Tribunalin (Immigration and Asylum Chamber) (Yhdistynyt kuningaskunta) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — Secretary of State for the Home Department v. Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam ja Mohibullah Rahman

(Asia C-83/11) ⁽¹⁾

(Direktiivi 2004/38/EY — Unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeus liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella — 3 artiklan 2 kohta — Velvollisuus kansallista lainsäädäntöä noudattaen helpottaa unionin kansalaisesta riippuvaisten ”muiden perheenjäsenten” maahanpääsyä ja oleskelua)

(2012/C 331/09)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Secretary of State for the Home Department

Vastaajat: Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam ja Mohibullah Rahman

Oikeudenkäynnin kohde

Ennakkoratkaisupyyntö — Upper Tribunal — Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/38/EY (EUVL L 158, s. 77) — Direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu käsite ”muu perheenjäsen” — Sellaisen perheen jäsenet, jossa toinen aviopuolisista on kolmannen maan kansalainen — Perheenjäsenet, jotka eivät ole aviopuolisoiden suoraan alenevassa polvessa olevia jälkeläisiä

Tuomiolauselma

1) Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY 3 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että

⁽¹⁾ EUVL C 130, 30.4.2011. EUVL C 173, 11.6.2011.